१७ सर्गः वान् अर्जसर्जनइति भ्वादौ अर्जप्रतियत्नइति चौरादिकस्य वा रूपं अन्यदीयाः नारीश्च परामृशत् स्पृष्टवान् मृशआमर्शनइति तुदादावनुदात्तेत्॥ ३८॥

भ० दशग्रीवइत्यादि। तस्मात्कारणादहं दशग्रीवं त्यक्तवान् नतु शत्रुर्भवन् परमते द्विषः शत्रौ शत्रु स्वमते न विभीषणेन विद्वेषं वैरं कुर्व्वन्नित्यर्थः शत्रुवाचित्वे रूढिः तान् दोषानाह परधनानि आर्जयत् आनीय संस्कृतवान् हृतवानित्यर्थः अर्जक्संस्कारे किम्वा अर्जअर्जने ञिः प्रेरणे अन्यदीयानारीः परामृशत् अपहृतवान् मृशशौमृशि अन्येषामिमादइति विकार संधेत्यादिना ईयः दकारागमोनिपातनात् किम्वा अन्येषां पतिश्वशुरादीनां दा शुद्धिर्याभ्यस्ताअन्यदाः साध्वीरित्यर्थः दैपशोधने क्विप् ततः स्वार्थेईयः॥ ३८॥

व्यजिघृक्षत् सुरान्नित्यं प्रामाद्यद्गुणिनां हिते।
आशङ्कत सुहृदन्धून्नवृद्धान् वङ्कमन्यत॥ ३९॥

ज०म० व्यजिघृक्षदित्यादि। सुरान् नित्यं व्यजिघृक्षत् विग्रहीतुमैच्छत् गुणिनां माल्यवत्प्रभृतीनां यदुक्तं हितं तस्मिन्विषये प्रामाद्यत् प्रमादं गतः मदीहर्षे प्रमामष्टानामिति दीर्घः सुहृदोबन्धूंश्च सुहृदन्धून् आशङ्कत विकल्पितवान् अवृद्धान् अविदुषः प्रह स्तादीन् वङ्कमन्यत साधितवान्॥ ३९॥